

IN MEMORIAM

MILAN BREČKO, INŽ. GRAD., 1947–2014

V novembru 2014 je umrl Milan Brečko, inž. grad. Rodil se je leta 1947 v Laški vasi pri Laškem. Prve štiri razrede osnovne šole je obiskoval v Vrhu nad Laškim, zadnje štiri pa v Laškem. Nato je končal srednjo tehniško šolo v Celju. Leta 1971 se je vpisal na izredni študij na Visoki tehniški šoli Maribor in ga zaključil leta 1976.

Milan je bil velik človek in dober gradbeni inženir. S svojo izjemno pozitivno naravnostjo je vedno razveseljeval svoje sodelavce in prijatelje. Bil je izjemen sogovornik v pogovorih o različnih temah. Kot marljiv, strpen in delaven sodelavec je bil vedno pripravljen priskočiti na pomoč pri reševanju še tako težkih strokovnih problemov.

Milan je bil od mladosti vaje trdega dela. Pripovedoval je, kako je kot majhen šolarček hodil v šolo nekaj ur hoda daleč, ob vsakem vremenu, snegu, mrazu, vetru in dežju. Fizična dela mu niso bila nikoli tuja in jih na njegovi domačiji ni zmanjkalo. Najbrž so mu mladostne izkušnje pomagale, da je postal vztrajen, delaven in uspešen mož.

Svojo poklicno pot je v šestdesetih letih začel v projektivnem biroju, kjer so projektirali avtocesto Hoče–Arja vas. Od tam je leta 1971 odšel v oddelek za redno vzdrževanje tehničnega sektorja Cestnega sklada. Po reorganizaciji sklada v Republiško skupnost za ceste je prešel v oddelek za prometno varnost. Zelo zavzeto se je lotil problemov varnosti prometa na cestah in aktivno pripravljaj predpise, navodila in osnutke za jugoslovanske standarde s področja signalizacije in opreme cest. Bil je član več strokovnih komisij na takratni zvezni ravni. S svojim naprednim razmišljanjem je uvažal sodobne prijeme pri zagotavljanju varnosti cest. Leta 1988 je bil po reorganizaciji Skupnosti Slovenije za ceste ustanovljen samostojni oddelek za prometno varnost, ki ga je vodil Milan in ga dopolnil s kvalitetskimi strokovnimi kadri. Po vzoru iz tujine je sodeloval pri uvajanju sodobnih ukrepov za umirjanje prometa in krožnih križišč.

Pri svojem delu je zaradi naprednih idej marsikdaj naletel na nasprotovanja, ki so se kasneje v praksi vsa po vrsti izkazala za neutemeljena. S svojim znanjem in izkušnjami je sodeloval pri revizijah projektov in tehničnih pregledih cest, sodeloval je s policijo, z gradbenima fakultetama v Ljubljani in Mariboru in z Republiškim svetom za preventivo in vzgojo v cestnem prometu, katerega član je bil.

Ob koncu osemdesetih let je svojo pot nadaljeval kot podsekretar na ministrstvu za promet in zveze, kjer je koordiniral delo različnih delovnih skupin v najtežjem obdobju osamosvajanja naše države.

Z ministrstva za promet je odšel v delniško družbo AMZS, kjer je bil podpredsednik uprave in direktor tehničnega sektorja, zadolžen za izgradnjo baz za tehnične preglede vozil.

V zadnjem obdobju je vodil podjetje Signa, d. d., ki se je pretežno ukvarjalo z dobavo, montažo in izdelavo prometne signalizacije na slovenskih cestah.

Poleg svojega profesionalnega dela je veliko časa in svojega bogatega znanja posvečal delovanju stanovskega cestnega združenja. Bil je »cestar« po srcu in predan slovenskim cestam.

Do svoje prezgodnje smrti je bil član upravnega odbora delniške družbe GRADIS skupina. Več kot 18 let je vodil nadzorni odbor Družbe za raziskave v cestni in prometni stroke Slovenije.

Sodelavci in prijatelji smo ga imeli zelo radi. Skozi vrata je prišel vedno z nasmehom, s soncem v rokah, optimizmom in vedrino na obrazu. Milana ni bilo težko kaj prositi, kajti vedno je bil pripravljen pomagati, pa najsibo pri razreševanju strokovnih problemov, v prostem času pri gradnji hiše ali selitvi pohištva. Kadar se je razvnel, je bil čudovit, ognjevit in zagret sogovornik, ki je vedno branil stroko ali kolega, sodelavca ali nekoga, za katerega se mu je zdelo, da se mu godi krivica. Zaradi teh lastnost so ga cenili tudi tisti, ki mu niso bili tako blizu kot mi, njegovi prijatelji.

Z Milanom smo se redno srečevali vsak mesec na prijetnih druženjih. Mladost smo preživeli v različnih okoljih in različnih razmerah, vendar je skoraj 40-letno skupno delo pri cestah med nami stikalo tako močne vezi, da jih tudi odhodi v pokoj niso mogli pretrgati. Premlevali smo tako velike politične teme kot dogajanja v naši »cestariji«. Z zaskrbljenostjo smo spremljali negativna dogajanja v naši družbi in na naših cestah, kjer se razmere stalno poslabšujejo in na obzorju ni nobenih znakov izboljšanja.

Zelo lepe spomine imamo nanj. Njegovo slovo je prišlo nepričakovano, udarilo nas je kot strela z jasnega in nas izrazilo pretreslo. Milan je bil pokončen mož, dober in skrben družinski oče. Včasih upravičeno kritičen tudi do prijateljev, pa tudi do sebe. Bil je ČLOVEK, zapisano z velikimi črkami.

Milan, prav zaradi Tvojega veliko prezgodnjega odhoda se bomo še bolj redno srečevali in se spominjali druženja s teboj. Pogrešali Te bomo! Hvala za vse lepo, kar si dal nam in slovenskim cestam.

**Mag. Dragomil Bole, univ. dipl. inž. grad., Metod Di Batista, univ. dipl. inž. grad.
Rudolf Kobal, univ. dipl. inž. grad., Lado Prah, univ. dipl. inž. geol.**